

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek

Sędziowie: SA – Maria Mrozik – Szttykiel

SO /del./ – Dorota Tyrała (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. – Kazimiera Zbysińska

przy udziale prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2014 r.

sprawy:

- 1) **A. G. (1) oskarżonego z art. 258§2 k.k., art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (3 razy), art. 263§1 k.k. i art. 263§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12k.k., art. 18§2 k.k. w zw. z art. 263§1 k.k., art. 263§2 k.k.,**
- 2) **S. N. (1) oskarżonego z art. 258§2 k.k., art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (3 razy), art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 263§2 k.k. (2 razy),**
- 3) **P. S. oskarżonego z art. 258§2 k.k., art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.**
- 4) **M. W. (1) oskarżonego z art. 258§2 k.k.,**
- 5) **J. A. oskarżonego z art. 258§2 k.k., art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,**
- 6) **R. Ś. oskarżonego z art. 258§2 k.k., art. 263§1 k.k. w zw. z art. 263§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k.**

7) **A. P. oskarżonego z art. 263§1 k.k., art. 229§3 k.k. (2 razy), art. 263§2 k.k.**

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 17 czerwca 2013 roku, sygn. akt XVIII K 102/10

I. uchyla orzeczenie o karze łącznej wobec oskarżonych A. G. (1), S. N. (1) i A. P.,

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) w odniesieniu do A. G. (1) na podstawie art. 439§1 pkt. 8 k.p.k. uchyla orzeczenie z pkt II. wyroku w części dotyczącej wskazanego w nim czynu z punktu VIII aktu oskarżenia i na podstawie art. 17§1 pkt. 7 k.p.k. postępowanie umarza,

2) oskarżonych A. G. (1) i S. N. (1) uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego w pkt. III aktu oskarżenia (pkt. VI wyroku),

3) oskarżonego A. P. uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XIX aktu oskarżenia (wskazanego jako punkt XVIII aktu oskarżenia w punkcie XVII wyroku);

4) koszty postępowania w tej części ponosi Skarb Państwa;

III. w pozostałej zaskarżonej części, tj. :

- wobec A. G. (1) odnośnie czynów przypisanych w punktach IV, V, VII, VIII, IX, X, XVIII, XX wyroku,

- wobec S. N. (1) odnośnie czynów przypisanych w punktach IV, V, VII, VIII, XI, XXI, XXII wyroku,

- wobec P. S. odnośnie czynów przypisanych w punktach IV, V, XII wyroku,

- wobec M. W. (1) odnośnie czynu przypisanego w punkcie IV wyroku,

- wobec J. A. odnośnie czynów przypisanych w punktach IV i XIII wyroku,

- wobec R. Ś. odnośnie czynów przypisanych w punktach IV i IX wyroku,

- wobec A. P. odnośnie czynów przypisanych w punktach XV, XVI i XIX wyroku

wyrok uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: A. Z., M. Ż. i D. T. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym 23% VAT od tych kwot - tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonych odpowiednio: M. W. (1), J. A. i R. Ś. pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

A. G. (1), S. N. (1), P. S., M. W. (1), J. A. , R. Ś. oraz A. P. zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie co najmniej od stycznia 2002 r. do 24 lutego 2005 r. na terenie W., O., M., P., M. gm. Z. oraz innych miejscowościach na terenie całego kraju, a także bliżej nieustalonych miejsc na terenie A., N., R., L., krajów A. P., wspólnie i w porozumieniu z T. L. (1), K. I. i innymi osobami, w tym nieustalonymi, brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej określanej jako (...), zajmującej się wbrew przepisom ustawy przewozem w tym

z H., G., F. R. i L., krajów A. P., wywozem w tym do N., A., H. oraz obrotem na terenie P. i produkcją znacznej ilości środków odurzających i psychotropowych, w tym kokainy, amfetaminy oraz ich prekursorów, w tym (...) (benzylometyloketonu), handlem bronią, amunicją, legalizacją środków pieniężnych pochodzących z przestępstw; oraz innymi przestępstwami przeciwko mieniu, powodujących znaczną szkodę, przy czym grupa ta miała charakter zbrojny

tj. o czyn z art. 258§2 k.k.,

ponadto A. G. (1), S. N. (1), P. S., M. W. (1) zostali oskarżeni o to, że:

II. w okresie co najmniej od 1 stycznia 2002 roku do 24 lutego 2005 roku na terenie całej W., O., M., P., M. gmina Z. oraz innych miejscowości na terenie całego kraju, z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w różnych konfiguracjach osobowych wspólnie i w porozumieniu z T. L. (1) i innymi osobami, w tym nieustalonymi, udzielali pomocy do wytworzenia znacznej ilości amfetaminy zbywając produkty niezbędne do wytwarzania amfetaminy, w tym łącznie nie mniej niż 361 litrów prekursora (...) (benzylometyloketonu) w tym:

- zbyli W. S. (1), W. P. (1), R. K. (1) nie mniej niż 65 litrów (...),

- zbyli R. K. (1) ps. (...) nie mniej niż 126 litrów (...),

- zbyli R. K. (1) ps. (...) i G. T. ps. (...) nie mniej niż 20 litrów (...),

- zbyli M. S. nie mniej niż 55 litrów (...),

- zbyli Z. T. (1) nie mniej niż 55 litrów (...),

- zbyli za pośrednictwem A. i P. D. (1) nieustalonym mężczyznom zamieszkałym w W. dzielnica M. oraz Ł. nie mniej niż 35 litrów (...),

- zbyli J. W. (1) ps. (...) nie mniej niż 5 litrów (...),

- zbyli M. M. ps. (...) nie mniej niż 10 litrów (...),

- zbyli D. R. ps. (...) nie mniej niż 10 litrów (...),

- zbyli A. i P. D. (1) co najmniej 15 litrów (...)

przy czym P. S. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., a wobec P. S. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

ponadto A. G. (1) i S. N. (1) zostali oskarżeni o to, że:

III. w okresie od 15 stycznia do 3 lutego 2003 roku w W. i innych miejscowościach na terenie P. i N. wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z R. Ś. brali udział w wywozie z P. do N. 2,947 kilograma kokainy

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

IV. w okresie od 1 września do 10 września 2003 roku w W. i innych miejscowościach na terenie P. i A. wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z H. R. (1), W. C. (1) i inną ustaloną osobą brali udział w wywozie z P. do A. 19,924 kg amfetaminy

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

V. w okresie od 1 października do 30 listopada 2003 roku w W. i S. P. wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z K. I. brali udział w wywozie z terytorium F. R. – S. P. na terytorium P. do W. środków odurzających w znacznej ilości w postaci 30 kilogramów kokainy ukrytych w elementach konstrukcyjnych samochodów osobowych

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

ponadto A. G. (1) został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od 1 lipca do 31 lipca 2003 roku w W. wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z K. I. brał udział w wywozie z terytorium G. – A. na terytorium P. – W. przy użyciu samochodu osobowego środków odurzających w znacznej ilości w postaci 10 kg kokainy

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

VII. w okresie od 1 maja do 30 czerwca 2004 roku w W. wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z K. I. brał udział w wywozie z terytorium F. R. – M. na terytorium P. do W. środków odurzających w znacznej ilości w postaci 30 kilogramów kokainy ukrytych w elementach konstrukcyjnych samochodów osobowych

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

VIII. w okresie od 1 grudnia 2002 r. do 31 grudnia 2004 roku w W. podzegał K. I. do wywozu z terytorium K. P. na terytorium P. środków odurzających w znacznej ilości w postaci 200 kg kokainy przetransportowanych tam statkiem,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

ponadto A. G. (1) i R. Ś. zostali oskarżeni o to, że:

IX. w okresie od co najmniej 1 września 2004 roku do 28 października 2004 roku w W. bez wymaganego zezwolenia handlowali bronią palną i amunicją, wspólnie i w porozumieniu z T. L. (1) po uprzednim nabyciu od Z. T. (1), sprzedali nieustalonym dotychczas osobom 6 (...) wraz z amunicją w ilości co najmniej 180 sztuk za 1500 euro sztuka, 6 sztuk pistoletu (...), w tym o numerach (...), (...) wraz z amunicją w ilości co najmniej 150 sztuk oraz 1 sztukę pistoletu (...) (...) o numerze (...) wraz z amunicją w ilości co najmniej 25 sztuk za 1000 euro sztuka, 6 sztuk pistoletów (...), w tym o numerach (...) oraz (...) wraz z amunicją w ilości co najmniej 150 sztuk za 5500 złotych sztuka; przy czym R. Ś. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności

tj. o czyn z art. 263§1 k.k. i art. 263§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

ponadto A. G. (1) został oskarżony o to, że:

X. w okresie co najmniej od 1 stycznia 2002 roku do 24 lutego 2005 roku na terenie W., O., M., P., M. gminy Z. oraz w innych miejscowościach na terenie całego kraju oraz S. P. w R., wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym nieustalonymi, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w postaci amfetaminy i kokainy, poprzez wielokrotne nabycie ich lub uzyskanie w inny sposób od ustalonych i nieustalonych dotychczas osób, w tym wspólnie i w porozumieniu ze S. N. (1), P. S., M. W. (1), J. A., T. L. (1), K. I. i innymi osobami:

- zbył nie mniej niż 504 gramy kokainy J. S. (1) i R. K. (2)

- zbył 3,1 kilograma amfetaminy J. S. (1) i R. K. (2)

- wspólnie z R. Ś. usiłował sprzedać 0,5 kilograma amfetaminy J. S. (1) i R. K. (2),

lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec wycofania się nabywców z transakcji

- przyjął co najmniej 0,5 kilograma amfetaminy od M. S. ps. (...) celem jej „sprasowania”

- przyjął co najmniej 23 kilogramy kokainy od K. I.

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 91§1 k.k.

ponadto S. N. (1) został oskarżony o to, że:

XI. w okresie co najmniej od 1 stycznia 2002 roku do 24 lutego 2005 roku na terenie całej W., O., M., P., M. gminy Z. oraz w innych miejscowościach na terenie całego kraju, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym nieustalonymi, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w postaci amfetaminy i kokainy, poprzez wielokrotne nabycie ich lub uzyskanie w inny sposób od ustalonych i nieustalonych dotychczas osób, w tym wspólnie i w porozumieniu z P. S., A. G. (1), M. W. (1), J. A., T. L. (1), K. I. i innymi osobami:

- zbył nie mniej niż 504 gramy kokainy J. S. (1) i R. K. (2)

- zbył 3,1 kilograma amfetaminy J. S. (1) i R. K. (2)

- wspólnie z R. Ś. usiłował sprzedać 0,5 kilograma amfetaminy J. S. (1) i R. K. (2),

lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec wycofania się nabywców z transakcji

- przyjął co najmniej 0,5 kilograma amfetaminy od M. S. ps. (...) celem jej „sprasowania”

- przyjął co najmniej 12 kilogramów kokainy od K. I.

- wydał nieustalonej osobie polecenie przyjęcia co najmniej 1 kilograma kokainy od K. I.

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 91§1 k.k.

ponadto P. S. został oskarżony o to, że:

XII. w okresie co najmniej od 1 stycznia 2002 roku do 24 lutego 2005 roku na terenie całej W., O., M., P., M. gminy Z. oraz w innych miejscowościach na terenie całego kraju, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym nieustalonymi, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w postaci amfetaminy i kokainy, poprzez wielokrotne nabycie ich lub uzyskanie w inny sposób od ustalonych i nieustalonych dotychczas osób, w tym wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), S. N. (1), M. W. (1), J. A., T. L. (1) i innymi osobami:

- zbył nie mniej niż 504 gramy kokainy J. S. (1) i R. K. (2)

- zbył 3,1 kilograma amfetaminy J. S. (1) i R. K. (2)

- wspólnie z R. Ś. usiłował sprzedać 0,5 kilograma amfetaminy J. S. (1) i R. K. (2),

lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec wycofania się nabywców z transakcji

- przyjął co najmniej 0,5 kilograma amfetaminy od M. S. ps. (...) celem jej „sprasowania”

przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 91§1 k.k. i w zw. z art. 64§1 k.k.

ponadto M. W. (1) został oskarżony o to, że:

XIII. w okresie co najmniej od 1 stycznia 2002 roku do 24 lutego 2005 roku na terenie całej W., O., M., P., M. gminy Z. oraz w innych miejscowościach na terenie całego kraju, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym nieustalonymi, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w postaci amfetaminy i kokainy, poprzez wielokrotne nabycie ich lub uzyskanie w inny sposób od ustalonych i nieustalonych dotychczas osób, w tym wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), S. N. (1), P. S., J. A., T. L. (1) i innymi osobami:

- zbył nie mniej niż 504 gramy kokainy J. S. (1) i R. K. (2)
- zbył 3,1 kilograma amfetaminy J. S. (1) i R. K. (2)
- wspólnie z R. Ś. usiłował sprzedać 0,5 kilograma amfetaminy J. S. (1) i R. K. (2),

lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec wycofania się nabywców z transakcji

- przyjął co najmniej 0,5 kilograma amfetaminy od M. S. ps. (...) celem jej „sprasowania”

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 91§1 k.k.

ponadto J. A. został oskarżony o to, że:

XIV. w okresie co najmniej od 1 stycznia 2002 roku do 24 lutego 2005 roku na terenie całej W., O., M., P., M. gminy Z. oraz innych miejscowości na terenie całego kraju, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym nieustalonymi, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w postaci amfetaminy i kokainy, poprzez wielokrotne nabycie ich lub uzyskanie w inny sposób od ustalonych i nieustalonych dotychczas osób, w tym wspólnie i w porozumieniu z P. S., A. G. (1), S. N. (1), M. W. (1), T. L. (1) i innymi osobami:

- zbył nie mniej niż 504 gramy kokainy J. S. (1) i R. K. (2)
- zbył 3,1 kilograma amfetaminy J. S. (1) i R. K. (2)
- wspólnie z R. Ś. usiłował sprzedać 0,5 kilograma amfetaminy J. S. (1) i R. K. (2),

lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec wycofania się nabywców z transakcji

- przyjął co najmniej 0,5 kilograma amfetaminy od M. S. ps. (...) celem jej „sprasowania”

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 91§1 k.k.

ponadto R. Ś. został oskarżony o to, że:

XV. w okresie od 1 lipca 2004 roku do 24 lutego 2005 roku w W. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z A. G. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie środkami

odurzającymi w znacznych ilościach w postaci amfetaminy, w ten sposób, że usiłował za pośrednictwem T. L. (1) sprzedać 0,5 kilograma amfetaminy J. S. (1) i R. K. (2), lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec wycofania się nabywców z transakcji, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności

tj. o czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k.

ponadto A. P. został oskarżony o to, że:

XVI. w okresie lat 1999 – 2000 jednak nie wcześniej niż 20 grudnia 1999 roku w W. bez wymaganego zezwolenia handlował amunicją w ten sposób, że mając zezwolenie na posiadanie broni nabył 100 sztuk naboju (...) L., a następnie zbył je T. L. (1)

tj. o czyn z art. 263§1 k.k.

XVII. w okresie lat 1998- 1999 w W. wspólnie i w porozumieniu z T. L. (1) w celu uzyskania zezwolenia na posiadanie broni palnej z naruszeniem obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa, za pośrednictwem prezesa (...) Związku (...) wręczył korzyść majątkową w kwocie 2500 dolarów nieustalonemu dotychczas funkcjonariuszowi Policji w zamian za naruszenie przepisów związanych z uzyskaniem zezwolenia na posiadanie broni palnej, przeprowadzenie egzaminów i w związku z przynależnością do klubu sportowego oraz czynnym uprawianiem strzelectwa sportowego, w następstwie czego uzyskał w dniu 20 grudnia 1999 roku zezwolenie na broń palną

tj. o czyn z art. 229§3 k.k.

XVIII. w okresie lat 1999 – 2000 jednak nie wcześniej niż 20 grudnia 1999 roku w W. w celu uzyskania przez S. C. zezwolenia na posiadanie broni palnej z naruszeniem obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa, udzielił mu pomocy do złożenia obietnicy udzielenia korzyści majątkowej w kwocie 1500 dolarów prezesowi (...) Związku (...) i nieustalonemu dotychczas funkcjonariuszowi Policji, w zamian za naruszenia przepisów związanych z uzyskaniem zezwolenia na posiadanie broni palnej w związku z przynależnością do klubu sportowego oraz czynnym uprawianiem strzelectwa sportowego, w ten sposób, że przedstawił mu sposób uzyskania zezwolenia z naruszeniem procedur i w zamian za korzyść majątkową, poznał go i umożliwił spotkanie z J. K. i T. L. (1), któremu S. C. w tym celu przekazał pieniądze w kwocie 2500 – 3000 dolarów

tj. o czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 229§3 k.k.

ponadto A. G. (1) został oskarżony o to, że:

XIX. w okresie od 1 marca do 30 listopada 2004 roku w W. podżegał T. L. (1) i J. C. do handlu bronią palną i amunicją bez wymaganego zezwolenia, w ten sposób, że złożył im zamówienie na zakup 4-5 sztuk rewolwerów S. W.

tj. o czyn z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 263§1 k.k.

ponadto A. P. został oskarżony o to, że:

XX. w bliżej nieustalonym dniu 1999 roku w W., bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci 1 sztuki broni (...) po nabyciu jej od T. L. (1) za kwotę około 1200 – 1500 dolarów

tj. o czyn z art. 263§2 k.k.

ponadto A. G. (1) został oskarżony o to, że:

XXI. w okresie od 1 marca do 30 listopada 2004 roku w W. bez wymaganego zezwolenia, wspólnie i w porozumieniu ze S. N. (1) posiadał pistolet (...) wraz z amunicją w ilości co najmniej 100 sztuk (...) oraz amunicję M. (...) w ilości co najmniej 100 sztuk po uprzednim nabyciu ich od T. L. (1) przy ul. (...) oraz samodzielnie rewolweru M. (...)

tj. o czyn z art. 263§2 k.k.

ponadto S. N. (1) został oskarżony o to, że:

XXII. w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2003 roku w W., bez wymaganego zezwolenia posiadał pistolet (...) tzw. S. wraz z nieustaloną ilością amunicji po nabyciu w okolicy ul. (...) od T. L. (1)

tj. o czyn z art. 263§2 k.k.

XXIII. w okresie od 1 marca do 30 listopada 2004 roku w W. wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) bez wymaganego zezwolenia posiadał pistolet (...) wraz z amunicją w ilości co najmniej 100 sztuk (...) oraz amunicję M. (...) w ilości co najmniej 100 sztuk po uprzednim nabyciu ich od T. L. (1) przy ul. (...)

tj. o czyn z art. 263§2 k.k.

ponadto A. G. (1) został oskarżony o to, że:

XXIV. w okresie od 1 stycznia 2005 roku do 24 lutego 2005 roku w W. podlegał T. L. (1) do udzielenia pomocy w utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia kwoty około 100.000 dolarów pochodzących z obrotu narkotykami i innych przestępstw przeciwko mieniu poprzez propozycję założenia w Polsce firmy zajmującej się fikcyjnym międzynarodowym obrotem sprzętem elektronicznym dla tworzenia koniecznej dla wprowadzenia tych środków do obrotu dokumentacji

tj. o czyn z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 299§1 k.k.

ponadto A. P. został oskarżony o to, że:

XXV. w okresie co najmniej od 1 lutego 2004 roku do 19 grudnia 2005 roku w W. i innych miejscowościach na terenie całego kraju, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym ustalonymi i nieustalonymi, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej określanej jako (...), kierowanej przez J. Z., zajmującej się wbrew przepisom ustawy obrotem na terenie P. znacznej ilości środków odurzających i psychotropowych, w tym kokainy i heroiny, przy czym grupa ta miała charakter zbrojny

tj. o czyn z art. 258§2 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 17 czerwca 2013 roku w sprawie sygn. akt XVIII K 102/10 :

- I. oskarżonego A. P. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I i XXV aktu oskarżenia;
- II. oskarżonego A. G. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VI, VII, VIII i XXIV aktu oskarżenia;
- III. oskarżonego M. W. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II i XIII aktu oskarżenia;
- IV. oskarżonego A. G. (1), S. N. (1), P. S., M. W. (1), J. A., R. Ś. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im w punkcie I aktu oskarżenia czynu, z tym odmiennym ustaleniem, że brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej określanej jako (...) i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 258§2 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał ich i wymierzył im karę po 4 (cztery) lata pozbawienia wolności;

V. oskarżonego A. G. (1), S. N. (1), P. S. uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie II aktu oskarżenia z tym odmiennym ustaleniem, że dopuścili się jego popełnienia w bliżej nieustalonym okresie, jednak nie wcześniej niż od dnia 1 stycznia 2002 roku i nie dłużej niż do 24 lutego 2005 roku i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., a wobec P. S. czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i na mocy powołanych przepisów skazał ich, zaś na mocy art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył im karę po 5 (pięć) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości po 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 (czterysta) złotych;

VI. oskarżonego A. G. (1) i S. N. (1) uznał za winnych popełnienia zarzucanego im w pkt. III aktu oskarżenia czynu z tym odmiennym ustaleniem, że czyn miał miejsce w czerwcu 2002 roku i oskarżeni brali udział w przywozie do P. z H. przez N. 2,947 kg kokainy i czyn ten zakwalifikował jako zbrodnię z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie wskazanego przepisu skazał ich i wymierzył im karę po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 (czterysta) złotych;

VII. oskarżonego A. G. (1) i S. N. (1) uznał za winnych popełnienia zarzucanego im w pkt. IV aktu oskarżenia czynu z tym odmiennym ustaleniem, że z opisu czynu wyeliminował wyrażenie „z inną ustaloną osobą” i czyn ten zakwalifikował jako zbrodnię z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie wskazanego przepisu skazał ich i wymierzył im karę po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze po 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 400 (czterysta) złotych;

VIII. oskarżonego A. G. (1) i S. N. (1) uznał za winnych popełnienia zarzucanego im w pkt. V aktu oskarżenia czynu z tym ustaleniem, że ilość kokainy wynosiła około 20 kg i czyn ten zakwalifikował jako zbrodnię z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie wskazanego przepisu skazał ich i wymierzył im karę po 4 (cztery) lata pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze po 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 (czterysta) złotych;

IX. oskarżonego A. G. (1) i R. Ś. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im w pkt. IX aktu oskarżenia czynu z tym odmiennym ustaleniem, że dopuścili się jego popełnienia w bliżej nieustalonym okresie jednak nie wcześniej niż od września 2004 roku i nie dłużej niż do dnia 28 października 2004 roku i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 263§1 k.k. w zw. z art. 263§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., a wobec R. Ś. w zw. z art. 64§1 k.k. i na mocy tych przepisów skazał ich, zaś na mocy art. 263§1 k.k. wymierzył im karę po 4 (cztery) lata pozbawienia wolności;

X. oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. X aktu oskarżenia, z tym, że z jego opisu wyeliminował zwrot „w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób” i w to miejsce ustalił, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wyeliminował z opisu czynu imię i nazwisko M. W. (1) oraz ustalił, że przyjął od K. I. kokainę w ilości nieustalonej i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie wskazanych przepisów skazał go, zaś na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 (czterysta) złotych;

XI. oskarżonego S. N. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XI aktu oskarżenia, z tym, że z jego opisu wyeliminował zwrot „w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób” i w to miejsce ustalił, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wyeliminował z opisu czynu imię i nazwisko M. W. (1) oraz ustalił, że przyjął od K. I. kokainę w ilości nieustalonej i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3

ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie wskazanych przepisów skazał go, zaś na mocy art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 (czterysta) złotych;

XII. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. XII aktu oskarżenia, z tym, że z jego opisu wyeliminował zwrot „w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób” i w to miejsce ustalił, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wyeliminował z opisu czynu imię i nazwisko M. W. (1) i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i na podstawie wskazanych przepisów skazał go, zaś na mocy art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 (czterysta) złotych;

XIII. oskarżonego J. A. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. XIV aktu oskarżenia, z tym, że z jego opisu wyeliminował zwrot „w krótkich odstępach czasu” i w to miejsce ustalił, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wyeliminował z opisu czynu imię i nazwisko M. W. (1) i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie wskazanych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 (czterysta) złotych;

XIV. oskarżonego R. Ś. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XV aktu oskarżenia, z tym, że ustalił iż oskarżony dopuścił się popełnienia opisanego czynu w okresie od połowy lipca 2004 r. do 24 lutego 2005 r. i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. i z mocy tego przepisu skazał go, zaś na mocy art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 300 (trzystu) złotych;

XV. oskarżonego A. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XVI aktu oskarżenia i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 263§1 k.k. i na mocy tego przepisu skazał go oraz wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XVI. oskarżonego A. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XVII aktu oskarżenia i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 229§3 k.k. i na mocy tego przepisu skazał go oraz wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XVII. oskarżonego A. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XVIII aktu oskarżenia i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 229§3 k.k. i na mocy tego przepisu skazał go oraz wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XVIII. oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XIX aktu oskarżenia i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 263§1 k.k. i na mocy tych przepisów skazał go, a na mocy art. 19§1 k.k. w zw. z art. 263§1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIX. oskarżonego A. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XX aktu oskarżenia i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 263§2 k.k. i na mocy tego przepisu skazał go oraz wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XX. oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXI aktu oskarżenia i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 263§2 k.k. i na mocy tego przepisu skazał go oraz wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXI. oskarżonego S. N. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXII aktu oskarżenia i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 263§2 k.k. i na mocy tego przepisu skazał go oraz wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXII. oskarżonego S. N. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXIII aktu oskarżenia, z tym odmiennym ustaleniem, że czyn ten polegał na tym, że w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2004 roku w W. bez wymaganego zezwolenia posiadał pistolet (...) i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 263§2 k.k. i na mocy tego przepisu skazał go oraz wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIII. na mocy art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonych jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył oskarżonym A. G. (1) i S. N. (1) karę łączną w wymiarze po 10 (dziesięć) lat pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wymiarze 540 (pięćset czterdzieści) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 (czterysta) złotych, oskarżonemu P. S. wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 7 (siedmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 (czterysta) złotych, oskarżonemu R. Ś. wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 6 (sześciu) lat oraz łączną karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 (czterysta) złotych, oskarżonemu J. A. wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 (pięciu) lat oraz łączną karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 (czterysta) złotych, oskarżonemu A. P. wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIV. na mocy art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonych przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnionych przestępstw w kwotach: od oskarżonych A. G. (1), S. N. (1) i P. S. po 225.568 (dwieście dwadzieścia pięć tysięcy pięćset sześćdziesiąt osiem) złotych, od P. S. i J. A. po 19.674 (dziewiętnaście tysięcy sześćset siedemdziesiąt cztery) złote;

XXV. na mocy art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, i tak: oskarżonemu A. G. (1), oskarżonemu A. P. od dnia 20.12.2005 r. do dnia 20.01.2009 r., oskarżonemu S. N. (1) od dnia 27.02.2006 r. do dnia 20.01.2009 r., oskarżonemu M. W. (1) od dnia 22.03.2006 r. do dnia 14.03.2008 r., oskarżonemu R. Ś. od dnia 03.10.2006 r. do dnia 20.01.2009 r., oskarżonemu J. A. od dnia 20.12.2005 r. do dnia 24.11.2008 r., oskarżonemu P. S. od dnia 21.12.2006 r. do dnia 20.01.2009 r.;

XXVI. na podstawie art. 618§1 pkt.11 zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Z. kwotę 10.800,00 (dziesięć tysięcy osiemset) zł plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym M. W. (1) oraz R. Ś., na rzecz adw. M. Ż. kwotę 10.320,00 (dziesięć tysięcy trzysta dwadzieścia) zł plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu M. A., na rzecz adw. D. T. kwotę 1.680,00 (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt) zł plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu R. Ś., na rzecz adw. K. P. kwotę 10.080,00 (dziesięć tysięcy osiemdziesiąt) zł plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. S.;

XXVII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w części, w tym obciążając opłatą w kwotach: od A. G. (1) w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) zł i 43.800 (czterdzieści trzy tysiące osiemset) zł tytułem opłaty, od oskarżonego S. N. (1) w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych i 43.800 (czterdzieści trzy tysiące osiemset) zł tytułem opłaty, od P. S. kwotę 10.080 (dziesięć tysięcy osiemdziesiąt) złotych plus VAT i

24.600 (dwadzieścia cztery tysiące sześćset) złotych tytułem opłaty, J. A. kwotę 1680 (tysiąc sześćset osiemdziesiąt) złotych plus VAT i 16.400 (szesnaście tysięcy czterysta) zł tytułem opłaty, R. Ś. w kwocie 10.320 (dziesięć tysięcy trzysta dwadzieścia) złotych plus VAT i 16.600 (szesnaście tysięcy sześćset) złotych tytułem opłaty, od oskarżonego A. P. i M. W. (1) w kwocie po 400 (czterysta) złotych tytułem opłaty, a w pozostałej części zwolnił oskarżonych od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa, w części uniewinniającej koszty postępowania na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od tego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych A. G. (1), S. N. (1), P. S., M. W. (1), J. A., R. Ś. oraz A. P..

Obrońca oskarżonego A. G. (1) zaskarżając wyrok w stosunku do tego oskarżonego w zakresie czynów opisanych w pkt IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XVIII, i XX w całości w oparciu o przepisy art. 427§1 i §2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

I. w zakresie czynów opisanych w punktach IV, V, VI, VII, IX, X, XVIII i XX obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) artykułów 5§2, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, naruszeniu zasady obiektywizmu i uznaniu za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań świadka koronnego T. L. (1) podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu przy uwzględnieniu całokształtu relacji tego świadka, wyjaśnień oskarżonego A. G. (1) i pozostałych oskarżonych oraz pozostałych zgromadzonych dowodów winna prowadzić do uznania, że relacje świadka koronnego nie są wewnętrznie zgodne, logiczne, konsekwentne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym,

2) art. 424§1 pkt. 1 k.p.k., polegającą na niedostatecznym uwzględnieniu przez Sąd w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej, w tym zwłaszcza pominięciu sprzeczności w wyjaśnieniach i zeznaniach świadka koronnego T. L. (1) oraz niedostatecznym wyjaśnieniu powodów, które dały Sądowi podstawę do uznania za wiarygodne relacji tego świadka koronnego mimo sprzeczności w jego relacjach i rozbieżności pomiędzy ich treścią a pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym,

II. w zakresie czynu opisanego w punkcie V wyroku obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na bezzasadnym uznaniu, że działanie oskarżonego polegające na sprzedaży płynu (...) wyczerpuje dyspozycję tego artykułu, podczas gdy wprowadzenie do obrotu prekursora w postaci benzylometyloketonu w celu niedozwolonego wytworzenia środka odurzającego stanowi występki określony przepisem art. 61 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

III. w zakresie czynu opisanego w punkcie VIII i X wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na jego treść, a mianowicie:

1) artykułów 5§2, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, naruszeniu zasady obiektywizmu i uznaniu za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nieuwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań świadka koronnego K. I., podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu przy uwzględnieniu całokształtu jego relacji winna prowadzić do uznania, że są one wewnętrznie niespójne, nielogiczne i niekonsekwentne oraz sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym,

2) artykułu 424§1 pkt. 1 k.p.k. polegającą na nie dostatecznym uwzględnieniu przez Sąd w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej, w tym zwłaszcza sprzeczności w wyjaśnieniach i zeznaniach świadków koronnych T. L. (1) i K. I.,

co w konsekwencji doprowadziło do uznania winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego A. G. (1) w oparciu o przepis art. 437§1 i §2 k.p.k. i art. 452§2 k.p.k. wniósł o:

- 1) uzupełnienie przewodu sądowego poprzez przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci dołączonej do apelacji opinii biegłego z zakresu toksykologii wydanej przed Sądem Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa (sygn. akt XIV K 1054/11),
- 2) uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W wywiedzionej apelacji obrońca oskarżonego S. N. (1) na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425§1 i 2 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt. 1, 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 2§2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez przyjęcie na podstawie tylko pomówień świadka koronnego T. L. (1) nie potwierdzonych żadnymi innymi dowodami – wbrew zasadzie wynikającej z art. 5§2 k.p.k. – winy oskarżonego N. co do wszystkich stawianych mu w a/o zarzutów – z pełnym pominięciem faktu, że żaden ze współoskarżonych, ani też świadków słuchanych przed sądem w tym, świadek L., ani świadek I. nie potwierdzili, aby wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym N., jak wynika to z zarzutów, dokonywali przestępstw opisanych w pkt I, II, III, IV, V, XI aktu oskarżenia,

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366§1 k.p.k. – wyrażającą się w przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów poprzez zbyt dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań w charakterze świadków m.in. T. L., W. S., W. P., G. T., M. M., Z. T., R. K., J. W., A. i P. D., H. R., W. C. co doprowadziło do bezpodstawnego przyjęcia, iż zeznania T. L. (1) są konsekwentne, logiczne i spójne i oparciu orzeczenia jedynie na części okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego S. N. (1) – czego konsekwencją było przyjęcie, iż oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym (art. 258§2 k.k.), jak też uznaniu winy oskarżonego co do pozostałych zarzutów, podczas gdy prawidłowa ocena zebranych w sprawie dowodów nie daje podstaw do wysuwania takich ocen, co do wszystkich zarzutów,

- naruszenie art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424§1 pkt. 1 i 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady obiektywizmu uwzględniając tylko częściowo dowody świadczące na niekorzyść oskarżonego S. N., a pominięciu okoliczności korzystnych – polegające na nie ustosunkowaniu się przez Sąd do wszystkich istotnych okoliczności pochodzących z materiału dowodowego, wbrew stanowisku SN w tej kwestii wskazującego w orzecznictwie na konieczność wyjaśnienia wszystkich sprzeczności i ustosunkowania się do nich, czego Sąd Okręgowy nie uczynił przy jednoczesnym pominięciu zasady in dubio pro reo, m.in. pomijając alibi oskarżonego co do zarzutu z pkt. IV, opierając rozstrzygnięcie tylko i wyłącznie na pomówieniu świadka koronnego T. L. (1), uznając je za wiarygodne, szczere, logiczne – zupełnie nic nie wnoszącego do sprawy osk. N., czy W. P. (1) i R. K. (1), którzy nic nie wnoszą w sprawie zarzutów stawianych oskarżonemu S. N., stanowiących podstawę skazania, nie bacząc przy tym na fakt konfliktu jaki istniał między oskarżonym a świadkiem koronnym będący wynikiem oszustwa świadka w stosunku do oskarżonego, co ma istotne znaczenie dla oceny zeznań świadka nie potwierdzonych żadnymi innymi dowodami, co doprowadziło do:

- błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mających wpływ na jego treść, a polegającym na uznaniu, że oskarżony S. N. (1):

- dopuścił się popełnienia czynów z pkt. I, II, III, IV, V, XI, XXII i XXIII pomimo braku w materiałach sprawy dowodów uzasadniających takie ustalenie,

- art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego S. N. (1) o zwrócenie się do Policji i Prokuratury z zapytaniem, czy zabezpieczono w miejscach wskazywanych w sprawie przez świadka koronnego T. L. (1) substancje wskazywane przez tegoż świadka jako narkotyki i dopuszczenie dowodu z badania chemicznego rzekomo wyprodukowanych, prasowanych i sprzedawanych środków i w tym zakresie naruszenie jego prawa do obrony poprzez uznanie, iż grupa wytwarzała i sprzedawała narkotyki, podczas gdy przeprowadzone dowody mogły wykazać brak wytwarzania i sprzedawania narkotyków, jak i to, że substancje o których mowa w sprawie ze względu na swój skład nie były środkami wymienionymi w Załączniku do Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co potwierdziły liczne opinie w innych procesach karnych w tym: przed Sądem Okręgowym dla Warszawy Pragi w Warszawie, V Wydział Karny w sprawie V K 120/30, przed Sądem Okręgowym w Warszawie VIII Wydział Karny w sprawie sygn. akt VIII K 110/12, przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Mokotowa XIV Wydział Karny w Warszawie, sygn. akt XIV K 1054/11, co z punktu widzenia zeznań świadka koronnego i jego licznych oszustw, w tym i mieszania kupowanych środków z innymi w celu zwiększenia dochodu – stąd też dowód ten – w sytuacji możliwości jego przeprowadzenia miał podstawowe znaczenie dla uzyskania pewności o jakie istotnie środki chodzi – o wskazywane przez świadka koronnego narkotyki, czy może też inne środki jak podają biegli we wskazywanych opiniach, które narkotykami nie są, a w przypadku braku możliwości przeprowadzenia takiego dowodu – wątpliwości w tym zakresie należało potraktować na korzyść oskarżonego zgodnie z art. 5§2 k.p.k., czego Sąd nie uczynił naruszając tym samym normę wskazanego przepisu,

- obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez bezzasadne uznanie, że działalność oskarżonego S. N. (1), która miała polegać na sprzedaży płynu (...) wyczerpuje dyspozycję wskazanego artykułu, wobec braku dowodów jakichkolwiek dowodów na okoliczność wskazaną przez Sąd Okręgowy na str. 99 uzasadnienia, tj. taką, że oskarżeni posiadali wiedzę, że z płynu tego wytwarzana jest amfetamina,

- błędne ustalenie, że zbycie (...) jest pomocnictwem do wytwarzania, przetwarzania czy przerabiania, o czym mowa w art. 53 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, bowiem materiał dowodowy nie wykazał żadnego porozumienia w tym zakresie między żadnymi osobami pozostającymi z tak postawionym zarzutem, na jaką to konieczność SN wskazywał już we wcześniejszych orzeczeniach – a czego Sąd Okręgowy z braku takich dowodów nie mógł wskazać – przez co stwierdzenie Sądu w tym zakresie jest dowolnym ustaleniem.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego S. N. (1) w petitum apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca oskarżonego P. S. w wywiezionej w sprawie apelacji na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425 §1 i 2 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366§1 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej i kontrolowanej oceny dowodów w postaci zeznań świadków: W. S. (1), W. P. (1), R. K. (1), G. T., Z. T. (1), A. i P. D. (1), J. W. (1), M. M. i T. L. (1) co skutkowało niepopartym żadnymi dowodami przyjęciem, iż oskarżony P. S. udzielił pomocy do wytwarzania znacznych ilości amfetaminy, zbywając łącznie nie mniej niż 361 litrów prekursora (...) podczas gdy żaden z w/w świadków wpisanych do treści zarzutu oskarżonego nie wskazuje na taką okoliczność, a nadto świadek koronny T. L. (1) zeznając na temat oskarżonego P. S. wskazuje, iż brał z nim udział jedynie w dwóch transakcjach z płynem (...); w O. naprzeciwko kościoła w 2003 r. i drugi raz w głębi osiedla w O. również w 2003 r., gdzie w sumie nabył około 15 l (...) a co z kolei pozostaje w zgodzie z treścią wyjaśnień oskarżonego P. S., który w tym zakresie nie kwestionuje swego sprawstwa, a co Sąd w całości pominął i nie rozważając wnikliwie materiału dowodowego, wyciągnął wnioski nie znajdujące żadnego oparcia w dowodach przeprowadzonych w toku całego postępowania;

2) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366§1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej i kontrolowanej oceny dowodów w postaci zeznań świadka R. K. w zakresie zarzutu udziału w obrocie środkami odurzającymi przez P. S., w znacznych ilościach w postaci amfetaminy, kokainy poprzez ich rzekome wielokrotne nabycie lub uzyskanie, i zbycie lub usiłowanie zbycia temuż świadkowi oraz nie przesłuchanemu w niniejszej sprawie J. S. (2) nie mniej niż 504 g kokainy i 3,1 kg amfetaminy i 0,5 kg w ramach usiłowania, podczas gdy poczynione ustalenia Sądu nie znajdują żadnego odzwierciedlenia w materiale dowodowym sprawy, w szczególności nie wynikają z zeznań świadka R. K., M. S. w zakresie przyjęcia do sprasowania 0,5 kg amfetaminy, ani świadka koronnego T. L. (1) – głównego źródła dowodowego w tej sprawie, który zeznał, iż przeprowadzał tylko dwie transakcje z oskarżonym co do kokainy – 100g i co do amfetaminy – 0,5 kg, a co także w kontekście odstąpienia przez Sąd od przesłuchania w charakterze świadka J. S. (2), winno skutkować odmiennymi ustaleniami z zakresu sprawstwa oskarżonego i zakresu jego odpowiedzialności karnej;

3) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji swobodnej i kontrolowanej oceny dowodów w zakresie udziału przez oskarżonego P. S. w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym określanej jako (...) w zakresie w jakim nie odnosi się indywidualnie do sposobu ustalenia świadomości oskarżonego o jego przynależności do tej grupy przestępczej, braku w treści uzasadnienia wyroku właściwej w tym zakresie zindywidualizowanej oceny dowodów, które na to wskazują, a ponadto:

- wskazanie na str. 124 uzasadnienia, iż oskarżony był karany bez jednoczesnego wnioskowania w jaki sposób wpływa to na ocenę przez Sąd sylwetki oskarżonego, czy miało charakter obciążający i w jakim stopniu wpłynęło na wymiar kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego P. S., przy czym wskazać należy, iż kara 1 roku za czyn z art. 271§1 k.k. związana bezpośrednio z niniejszym postępowaniem, orzeczona została bowiem za jeden z zarzutów w tej sprawie, który na skutek apelacji i rozpoznania przez Sąd II instancji utrzymany został w mocy i uprawomocnił się (sygn. akt XVIII K 183/07, II AKa 320/09),

- braku wskazania analizy na podstawie której Sąd ustalił wysokość środka karnego jakim dwukrotnie obciążył oskarżonego P. S. oraz za który z czynów został orzeczony,

- brak analizy prawnej odnoszącej się do kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego z art. 64§1 k.k.

Wynikający z powyższego błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez ustalenie, że oskarżony P. S. dopuścił się udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, brał udział w zbyciu produktów niezbędnych do produkcji (...) w ilości nie mniejszej niż 361 l oraz udziału w obrocie środkami odurzającymi w ilości 504 kg kokainy, 3,1 kg amfetaminy, 0,5 kg amfetaminy przyjętej do sprasowania i usiłowania zbycia 0,5 kg, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwala na stwierdzenie tych okoliczności.

Niezależnie od powyższych zarzutów natury procesowej i faktycznych obrońca oskarżonego P. S. wskazał także na poniższe naruszenia prawa:

II. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę prawa materialnego:

1) art. 45§1 k.k. poprzez orzeczenie w punkcie XXIV wyroku przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw w kwotach 225.568,00 zł i 19.674,00 zł wobec oskarżonego P. S., ale jedynie w zakresie sumy kwot bez jednoczesnego wskazania, których czynów obowiązek naprawienia szkody dotyczy i bez przeprowadzenia w treści uzasadnienia niezbędnej analizy w jaki sposób został obliczony, oraz na jakiej podstawie wobec P. S., o którym świadek T. L. (1) mówi, iż uczestniczył z nim jedynie w paru transakcjach a na pewno w dwóch transakcjach sprzedaży (...) (po 5 i po 10 l); Sąd poczynił ustalenia o konieczności zasądzenia przypadku korzyści majątkowej wspólnie z A. G. (1), S. N. (1) i oddzielnie z J. A. na inną kwotę, co w ocenie obrony jest niezrozumiałe, utrudnia kontrolę instancyjną tak zastosowanego środka karnego i wymaga uchylenia;

2) art. 64§1 k.k. poprzez skazanie w punkcie V i XII zaskarżonego wyroku oskarżonego P. S. w ramach recydywy zwykłej, podczas gdy z karty karnej oskarżonego załączonej do akt sprawy, na którą się powołuje Sąd I instancji w treści uzasadnienia wyroku (k. 15996 t. LXX) wynika, iż karalność za czyn uprzednio przez niego popełniony, za umyślne przestępstwo podobne w okresie 5 lat i odbyty w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności uległ zatarciu z mocy prawa co oznacza, w myśl uchwały Sądu Najwyższego Izba Karna z dnia 15 grudnia 1987 r., VI KZP 39/OSNKKW 1988 nr 3-4, poz. 19, Legalis, iż „jeśli w chwili orzekania poprzednie skazanie – zgodnie z art. 110 k.k. (obecnie 106 k.k.) uległo zatarciu, nie może ono uzasadniać przyjęcia powrotności do przestępstwa w rozumieniu art. 60§1 k.k. (obecnie art. 64§1 k.k.) nawet wtedy, gdy kolejne przestępstwo zostało popełnione przed upływem terminu przewidzianego dla zatarcia poprzedniego skazania”, co zapewne bezpośrednio i w sposób nieuprawniony wpłynęło na zaostrenie odpowiedzialności karnej oskarżonego i wymiar orzeczonej wobec niego kary łącznej.

III. na podstawie art.438 pkt. 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary łącznej w wymiarze 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną bez wykazania i uzasadnienia przez Sąd I instancji jakie okoliczności popełnienia przestępstw dotyczące indywidualnie oskarżonego P. S., jakie elementy podmiotowe i przedmiotowe sprawy, w końcu jego właściwości i warunki osobiste, w odniesieniu odpowiednio do każdej z kar orzeczonej wobec tego oskarżonego uzasadniają wymierzenie kary łącznej we wskazanym wymiarze, podczas gdy z faktu, iż oskarżony skazany został za czyny pozostające ze sobą w faktycznym i czasowym związku, w okresie bez mała 9 lat wstecz, uwzględniając, iż nigdy potem, poza wątkiem niniejszej sprawy nie był karany i w pewnym zakresie, pokrywającym się z zeznaniami świadka koronnego odnośnie transakcji (...) w ilości około 15 l przyznał się fragmentarycznie do zarzucanego mu czynu, a okoliczności tych orzeczone kary nie uwzględniają, choć mają one taki charakter i ciężar gatunkowy, że poddanie ich analizie i ocenie Sądu orzekającego mogło uzasadniać zastosowanie w ramach orzekania kary łącznej zasady pełnej absorpcji.

Podnosząc powyższe zarzutu obrońca oskarżonego P. S. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego M. W. (1) w wywiezionej apelacji zaskarżył wyrok w punkcie IV na korzyść tego oskarżonego, zarzucając mu w oparciu o treść art. 427§2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 i 4 k.p.k. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść orzeczenia:

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w postaci wyjaśnień M. W. (1), zeznań świadków T. L. (1), M. W. (2), A. G. (2) i błędne przyjęcie udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym;

- art. 410 k.p.k. poprzez oparcie wyroku na niepełnych okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy głównej w szczególności wynikających ze sprzecznych zeznań świadka T. L. (1) i M. W. (2) oraz zeznań świadka G. wykluczających wiarygodność świadka W., a nadto nie odniesienie się do wyjaśnień oskarżonego i twierdzenie, że nie składał on wyjaśnień;

- art. 4 k.p.k. przez brak badania i uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego dotyczących wskazywania przez świadka T. L. (1) różnych osób o pseudonimie (...), różnych imion osoby o tym pseudonimie oraz braku konkretnej wiedzy świadka odnośnie konkretnego udziału oskarżonego w grupie przestępczej i dodatkowo jego wiedzy, że grupa ta może mieć zbrojny charakter;

- art. 424§1 i 2 k.p.k. przez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku dlaczego nie uznał Sąd dowodów przeciwnych uczestnictwu M. W. (1) w grupie przestępczej o charakterze zbrojnym i brak uzasadnienia uznania za wiarygodne zeznań T. L. (1) pomimo szeregu sprzeczności w nich zawartych oraz brak wskazania okoliczności indywidualizujących karę wymierzoną M. W. (1), a powoływanie się na okoliczności nie dotyczące oskarżonego;

- rażąco niewspółmierność kary w stosunku do stopnia winy oskarżonego i wymierzenie mu kary czterech lat pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego M. W. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu opisanego w punkcie IV wyroku, bądź alternatywnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, bądź alternatywnie z ostrożności procesowej w razie nieuwzględnienia powyższych wniosków o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie IV w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego M. W. (1) na art. 258§1 k.k. i orzeczenie kary w łagodniejszym wymiarze ewentualnie (przy pozostawieniu dotychczasowej kwalifikacji prawnej czynu) wymierzenie kary w łagodniejszym wymiarze. Ponadto obrońca oskarżonego M. W. (1) wniósł o zasądzenie wynagrodzenia za pomoc udzieloną oskarżonemu z urzędu w II instancji oświadczając, że wynagrodzenie nie zostało mu przekazane ani w całości, ani w części.

W apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego J. A. obrońca skarżąc wyrok w całości zapadły w stosunku do tego oskarżonego niniejszemu orzeczeniu zarzucił na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:

a) obrazę przepisów postępowania poprzez naruszenie art. 2§2 k.p.k., art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424§1 pkt. 1 i 2 k.p.k. poprzez:

- dokonanie jednostronnej i wybiórczej oceny materiału dowodowego, z przekroczeniem zasad jego swobodnej oceny – wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, w tym niewyczerpującą, dowolną i sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania ocenę zeznań świadka koronnego T. L. (1),

- oparcie wyroku na okolicznościach nieudowodnionych,

- niedostateczne wyjaśnienie podstawy faktycznej wyroku poprzez sumaryczne wyliczenie dowodów, na których Sąd I instancji oparł swoje orzeczenie, bez szczegółowego ich omówienia i przeanalizowania w zakresie przypisania oskarżonemu winy,

- niedostateczne wyjaśnienie podstawy faktycznej i prawnej wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie IV wyroku oraz niewskazanie okoliczności uzasadniających wymierzenie oskarżonemu kary łącznej grzywny.

b) będący następstwem powyższych uchybień błęd w ustaleniach stanu faktycznego poprzez oparcie wyroku o niepełne ustalenia, w wyniku czego niezasadnie i przedwcześnie przyjęto w nim, że oskarżony A. dopuścił się zarzucanych mu przestępstw.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego J. A. wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania względnie o jego zmianę i uniewinnienie oskarżonego.

Obrońca oskarżonego R. Ś. w wywiedzionej apelacji zaskarżając wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego w oparciu o treść art. 427§1 i 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1) na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 424§1 pkt. 2 i § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasad: obiektywizmu, domniemania niewinności, interpretację wszystkich okoliczności sprawy na niekorzyść oskarżonego, swobodnej oceny dowodów, nie przytoczenie okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary;

2) na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary wynikającą z orzeczenia wobec R. Ś. kary pozbawienia wolności nieadekwatnej do winy i społecznej szkodliwości czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego R. Ś. wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego A. P. zaskarżył wyrok w części dotyczącej skazania tego oskarżonego oraz orzeczenia o areszcie tymczasowym i zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) w części dotyczącej czynu opisanego w punkcie XVII aktu oskarżenia obrazę przepisu art. 170§2 k.p.k. poprzez nie przeprowadzenie dowodu objętego także wnioskiem z dnia 11 października 2010 r., przeprowadzenie którego wykazałoby całkowitą odmienność ustaleń faktycznych od tych, które stanowiły podstawę skazania;

2) w części dotyczącej czynu opisanego w punkcie XXIII aktu oskarżenia obrazę przepisu art. 7 k.p.k. i art. 8 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, bowiem Sąd Okręgowy jednocześnie dokonał ocen na podstawie zeznań świadka koronnego, które w zakresie tych czynów stanowiły podstawę skazania oraz zakwestionował w znacznym stopniu te zeznania uznając że nie mogą one stanowić podstawy skazania; taka „dialektyka” mająca swoje źródło w najbardziej represyjnych procedurach jest aktualnie dogłębnie krytykowana i nie może stanowić podstawy skazania; zarzut oparty wyłącznie na zeznaniach T. L. (1), świadka koronnego ograniczony do kilku informacji, bez znajomości czasu, ceny ani żadnej innej szczegółowej informacji oparty na zeznaniach tego świadka jest dowodem nie wystarczającym do ustalenia winy oskarżonego;

3) pominięcie przy orzekaniu o areszcie tymczasowym okresu pobytu w takim areszcie po dacie 20 stycznia 2009 r. co sprawia, że w przypadku nie uwzględnienia apelacji oskarżony odbył już orzeczoną karę.

Podnosząc wskazane powyżej zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub jego zmianę i uniewinnienie oskarżonego w instancji odwoławczej z jednoczesnym zaliczeniem na poczet kary pozbawienia wolności całego okresu tymczasowego aresztowania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje wywiedzione przez obrońców oskarżonych skutecznie podważyły rozstrzygnięcie wydane przez Sąd I instancji. Niemniej w pierwszym rzędzie Sąd Apelacyjny odnie się do tych mankamentów w procedowaniu Sądu Okręgowego, które dostrzeżone zostały podczas kontroli odwoławczej i skutkowały rozstrzygnięciami merytorycznie kończącymi postępowanie w sprawie.

I.

Sąd Apelacyjny w pierwszym rzędzie stwierdza, że porównanie treści wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 stycznia 2009 roku w sprawie sygn. akt XVIII K 183/07, wywiedzionych od niego apelacji oraz treści wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie sygn. akt II AKa 320/09 wskazuje, że postępowanie karne co do czynu zarzuconego oskarżonemu A. G. (1) w punkcie VIII aktu oskarżenia, a polegającego na tym, że w okresie od 1 grudnia 2002 r. do 31 grudnia 2004 r. w W. podżegał K. I. do wywozu z terytorium K. P. na terytorium P. środków odurzających w znacznej ilości w postaci 200 kg kokainy przetransportowanych tam statkiem – tj. czynu z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zostało prawomocnie zakończone. Wskazać bowiem należy, że w wydanym w dniu 20 stycznia 2009 r. wyroku w sprawie sygn. akt XVIII K 183/07 Sąd Okręgowy uniewinnił oskarżonego A. G. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu (punkt XXV tegoż wyroku). W wywiedzionej od niniejszego wyroku przez prokuratora apelacji uniewinnienie oskarżonego A. G. (1) nie było skarżone. Nie było tym samym przedmiotem osądu w postępowaniu odwoławczym – o czym świadczy zarówno treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie II AKa 320/09, jak i jego uzasadnienia (vide str. 59 uzasadnienia powołanego wyroku). Tym samym wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 czerwca 2013 r. w sprawie sygn. akt XVIII K 102/10 dotknięty jest uchybieniem stanowiącym wskazaną w przepisie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. bezwzględną przyczyną odwoławczą. Brak bowiem zaskarżenia na niekorzyść oskarżonego wyroku tego Sądu zapadłego w dniu 20 stycznia 2009 r., po pierwszym rozpoznaniu sprawy spowodował, że tenże wyrok - w tej części - uprawomocnił się. Następstwem tego był stan powagi rzeczy osądzonej (res iudicata). Stan ten stanowi negatywną przesłankę procesową (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.) podlegającą uwzględnieniu z urzędu. Zaistnienie owej negatywnej przesłanki procesowej implikowało bezwzględną niemożność prowadzenia

dalszego postępowania karnego - w tym zakresie - (co jednoznacznie wynika z brzmienia art. 17 § 1 k.p.k. - "nie wszczyna się postępowania a wszczęte umarza") i skutkować musiało uchynieniem orzeczenia z punkcie II. wyroku w części dotyczącej wskazanego w nim czynu z punktu VIII aktu oskarżenia i umorzeniem postępowania na podstawie art. 17§1 pkt. 7 k.p.k.

II.

Kontrola instancyjna dokonana przez Sąd Apelacyjny wykazała, że w zakresie czynu zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia, a następnie przypisanego oskarżonym A. G. (1) i S. N. (1) w punkcie VI wyroku doszło do wyjścia poza ramy zarzutu.

Obrońca oskarżonego A. G. (1) zaskarżając wyrok w punkcie VI powyżej przedstawionego naruszenia nie zarzucił. W zakresie skarżonego punktu VI wskazywał, że doszło do obrazu przepisów art. 5§2 k.p.k., 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. – poprzez przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie ich w sposób dowolny, z naruszeniem zasad obiektywizmu uznając przy ich ocenie jedynie okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, a pomijając okoliczności świadczące na jego korzyść (vide str. 24 uzasadnienia apelacji). Również obrońca oskarżonego S. N. (1) skarżąc wyrok co do rozstrzygnięcia z punktu VI wyroku Sądu Okręgowego przypisującego winę temu oskarżonemu co do popełnienia czynu w kształcie przypisanym w punkcie VI wyroku zarzucił naruszenie art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424§1 pkt. 1 i 2 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść pomimo braku w materiałach sprawy dowodów uzasadniających takie ustalenie – niemniej w przypadku wywiedzenia apelacji na korzyść, a takimi bezsprzecznie są apelacje obrońców – Sąd Apelacyjny nie jest związany zarzutami apelacyjnymi. Zgodnie bowiem z art. 433§2 k.p.k. a contrario – w razie apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego Sąd II instancji nie jest związany zarzutami i uchybieniami podniesionymi przez skarżącego i zobowiązany jest do skontrolowania prawidłowości zaskarżonego wyroku pod kątem wszystkich przyczyn odwoławczych z art. 438 k.p.k. – obok zawsze uwzględnianych z urzędu przyczyn odwoławczych z art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k. (dla porównania: wyrok Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2007 r., III KK 231/06, OSNwSK 2007/1/287. LEX nr 467598).

Na wstępie tej części rozważań godzi się wskazać, że kwestie związane z utrzymaniem się przez Sąd Orzekający w granicach skargi wielokrotnie były przedmiotem rozważań orzecznictwa sądowego, które podkreśla, że o tym, czy Sąd orzekł w wyroku skazującym w granicach aktu oskarżenia, decyduje tożsamość zdarzenia historycznego zarzucanego w skardze i przypisanego w wyroku. Znaczenie określenia "zdarzenie historyczne" obejmuje opisane w skardze zdarzenie faktyczne. Zdarzenie historyczne to pojęcie o szerszym znaczeniu niż pojęcie "czynu" oskarżonego, polegającego na jego działaniu lub zaniechaniu. Sąd może zatem inaczej, w porównaniu z twierdzeniami oskarżyciela, w akcie oskarżenia dokonać ustaleń w sprawie, nadać inną kwalifikację prawną stosowną do ustalonego stanu faktycznego, który może być niezgodny z twierdzeniami oskarżyciela. Identyfikacja czynu jest wyłączona, jeżeli w porównywalnych jego określeniach zachodzą tak istotne różnice, że według rozsądnej życiowej oceny nie można ich uznać za określenia tego samego zdarzenia faktycznego. (tak: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2011 r., III KK 366/10).

Jednolita linia orzecznicza w tym zakresie kładąca nacisk na konieczność utrzymania się przez Sąd orzekający w „ granicach skargi” co jest warunkiem gwarantującym rzetelność procesu bezpośrednio wiąże powyższe z generalną zasadą rządzącą procesem karnym, to jest prawem do obrony oskarżonego. Dla skutecznej obrony właśnie winien on być właściwie poinformowany o oskarżeniu. Szczegóły czynu odgrywają zaś zasadniczą rolę w procesie karnym. (vide przykładowo: wyrok ETPC z dnia 8 października 2013 r. *Mulosmani v. Albania*).

Tymczasem w zakresie odnoszącym się do czynu zarzucanego oskarżonym A. G. (1) i S. N. (1) ustalenia Sądu meriti bazujące na nieprecyzyjnych co do tego czynu zeznaniach świadka koronnego T. L. (1) doprowadziły nie tylko do ustalenia innego czasu popełnienia przestępstwa (nota bene całkowicie poza okresem wskazanym w zarzucie, tj. w czerwcu 2002 roku w sytuacji, gdy zarzut dotyczył okresu od dnia 15 stycznia do 3 lutego 2003 roku), ale także całkowicie odmiennie Sąd ten ustalił, że oskarżeni brali udział „ w przywozie do P. z H. przez N.” - w sytuacji, gdy akt oskarżenia zarzucał oskarżonym iż brali udział „w wywozie z P. do N.” - kokainy o wadze 2,947 kg.

Dla porządku zwrócić także należy uwagę na mało precyzyjne ustalenia w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji poczynione co do niniejszego czynu – koncentrują się one przede wszystkim na wskazaniu zachowań R. Ś. i jego podróży w dniu 2 czerwca 2002 r. z H. do N. podczas, której został zatrzymany przez funkcjonariusz kontroli celnej w N. i ujawniono u niego paczkę zawierającą 2,947 kg kokainy. W uzasadnieniu tym Sąd meriti nadto jedynie wskazał, że R. Ś. został za ten czyn skazany wyrokiem Sądu Krajowego w O. z dnia 8 października 2002 r. na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w N.. Tymczasem zarzut stawiany oskarżonym A. G. (1) i S. N. (1) (czyn przypisany w punkcie VI wyroku) zasadza się na działaniu tych oskarżonych wspólnie i w porozumieniu z R. Ś. przy popełnieniu wymienionego przestępstwa – tymczasem z ustaleń Sądu zawartych w uzasadnieniu wyroku wynika jedynie, że po odbyciu kary przez R. Ś. „został on osunięty od działalności przestępczej” i decyzję w tym przedmiocie podjęli oskarżony A. G. (1) i S. N. (1), zaś z zeznań T. L. (1) wynika, że „R. Ś. jest sprawdzonym człowiekiem, bo dostał i odsiedział za ich sprawę w N. wyrok” (vide str. 4 – 5 uzasadnienia wyroku). Dopiero w rozważaniach Sądu znajduje się wskazanie, że przemyt kokainy w ilości 2,947 kg kokainy, za który został skazany R. Ś. był organizowany przez A. G. (1) i S. N. (1), a przewożone wówczas narkotyki należały do grupy „wacikowej”. (vide str. 100 uzasadnienia). Tego rodzaju uchybienie ewidentnie stanowi mankament uzasadnienia. Praktyka sądowa wykształciła modelowe zasady sporządzania uzasadnień wyroków sądu I instancji, w którym opis stanu faktycznego ustalonego na podstawie zebranych dowodów poprzedza dokonaną na ich podstawie wszechstronną analizę materiału dowodowego prowadzącą do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, a następnie w wypadku wydania wyroku skazującego przytoczenie okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary. W ten bowiem sposób zachowany jest ciąg logiczny realizujący elementy składające się na konieczną zawartość uzasadnienia zgodnie z treścią art. 424 k.p.k. i pozwalający na dokonanie kontroli prawidłowości orzeczenia. Uwagi niniejsze były niezbędne do poczynienia już na tym etapie, bowiem wady uzasadnienia – do czego Sąd Apelacyjny odniesie się w dalszej części – dotyczą pośrednio i tej części rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Niemniej podstawą do wydania wyroku reformatoryjnego przez Sąd Apelacyjny były powody podane na wstępie.

III

Kontrola instancyjna dokonana przez Sąd Apelacyjny doprowadziła również do zmiany wyroku w zakresie dotyczącym czynu zarzuconego A. P. w punkcie XIX aktu oskarżenia - który w zmienionej przez Sąd Okręgowy numeracji został wskazany jako czyn XVIII (punkt XVII wyroku).

W zakresie tego zarzutu z ustaleń zawartych w uzasadnieniu wyroku na k. 18 wynika, że S. C. był zainteresowany otrzymaniem pozwolenia na broń w zamian za korzyść majątkową. W tym celu spotkał się z A. P. i A. K. w kawiarni klubu (...). Na spotkaniu tym „zostały uzgodnione szczegóły przyjęcia C. w poczet członków klubu. Na miejscu S. C. uzupełnił wymagane dokumenty i ze zdjęciami wręczył je T. L. (1), który miał je przekazać prezesowi klubu. (...) T. L. (1) przyjął pieniądze od S. C. w kwocie 15000 USD, które zatrzymał dla siebie. Nie przekazał prezesowi również dokumentów wypełnionych przez S. C., w konsekwencji czego ten ostatni nie uzyskał zezwolenia”.

Tego rodzaju ustalenie w żaden sposób nie przekłada się na zachowania składające się na znamiona czynu z art. 229 §3 k.k.

Zauważyć bowiem należy, że w typie podstawowym (§1 art. 229) czynność sprawcza polega na udzieleniu korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy osobie pełniącej funkcję publiczną w związku z tą funkcją, zaś w typie kwalifikowanym (§ 3 art. 229) istotą przestępstwa jest udzielenie korzyści lub jej obietnicy po to, aby skłonić osobę pełniącą funkcję publiczną do naruszenia przepisów prawa lub w zamian za naruszenie przepisów prawa. Tymczasem z ustaleń Sądu poczynionych w zakresie czynu z punktu XVII wyroku nie wynika, czy i jakie naruszenie przepisów prawa było związane z przekazaniem pieniędzy oraz wypełnionych dokumentów T. L. (1) przez S. C., jaka osoba pełniąca funkcję publiczną miała być skłonią i do czego w zamian za otrzymaną korzyść majątkową – wręcz przeciwnie z ustaleń przytoczonych powyżej wynika jedynie, że na spotkaniu ustalono jedynie przyjęcie S. C. w poczet członków klubu (...). Stwierdzenie, iż S. C. był zainteresowany otrzymaniem pozwolenia na broń w zamian za korzyść majątkową tym samym w żaden sposób nie wiąże się z żadną ustaloną przez Sąd czynnością sprawczą w zakresie stawianego

oskarżonemu A. P. zarzutu, skoro przedmiotem spotkania było jedynie ustalenie w jaki sposób uzyskane będzie przez C. członkostwo w klubie.

Ustalenie faktów bezpośrednio rzutu na subsumcję prawną czynu oskarżonego ma znaczenie w tym sensie, że orzekając ponownie, Sąd Okręgowy byłby nimi związany – a skoro fakty te przy rozpoznaniu sprawy w postępowaniu odwoławczym nie wystarczały na przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu czynu z art. 229§3 k.k. należało uniewinnić oskarżonego A. P. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XIX aktu oskarżenia (wskazanego jako punkt XVIII aktu oskarżenia w punkcie XVII wyroku). Przepis art. 443 k.p.k. – z wyjątkami przewidzianymi w art. 434 § 3 i 4 k.p.k., które nie mają zastosowania w sprawie niniejszej – zezwala bowiem na wydanie przy ponownym rozpoznaniu sprawy surowszego orzeczenia jedynie w stosunku do tych rozstrzygnięć, które zostały wcześniej zaskarżone na niekorzyść oskarżonego. Jednoznacznie z praktyki i orzecznictwa sądowego powstałego na gruncie wymienionego przepisu utrwalony został pogląd, że funkcja gwarancyjna tego przepisu rozciąga się także na ustalenia faktyczne i to niezależnie od tego czy ustalenia te zostały zawarte w tzw. części dyspozytywnej wyroku, czy jedynie w części motywacyjnej orzeczenia. W tej sytuacji zakaz orzekania na niekorzyść rozumieć należy, jako zakaz dokonania jakichkolwiek zmian, które powodować mogą negatywne skutki dla oskarżonego, także zmian w zakresie ustaleń faktycznych, także tych zmian, które są uwidocznione jedynie w treści uzasadnienia orzeczenia.

IV.

Przechodząc do apelacji wywiedzionych przez obrońców oskarżonych w pierwszym rzędzie wskazać należy, że stawiany wyrokowi przez skarżących obrońców zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. jest w pełni zasadny. Prowadzenie rozprawy od początku oznacza zawsze konieczność ponownego przeprowadzenia wszystkich uprzednio dokonanych czynności dowodowych. Nierespektowanie tych powinności procesowych przez Sąd orzekający stanowi rażąco obrazę przepisów postępowania (art. 410 k.p.k.), mającą wpływ na treść orzeczenia – vide: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 2008 r., WA 2/08.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt sprawy niniejszej nie sposób nie zwrócić uwagi na wadliwe przesłuchanie oskarżonych w toku rozprawy głównej, podczas którego doszło do obrazy art. 389 k.p.k. Jak wykazała kontrola instancyjna, o czym świadczy treść protokołów rozpraw, w postępowaniu ponownym przed Sądem Okręgowym oskarżeni J. A., M. W. (1) oraz S. N. (1) odmówili składania wyjaśnień. W takich warunkach, co oczywiste, obowiązkiem Sądu I instancji, wynikającym z treści tego przepisu, było odczytanie wyjaśnień, jakie złożyli oni na wcześniejszym etapie postępowania. Tymczasem ujawniając oskarżonym treść protokołów ich wcześniejszych przesłuchań Sąd meriti pominął wyjaśnienia oskarżonych złożone w toku poprzedniego rozpoznania sprawy – vide: wyjaśnienia oskarżonego J. A. z k. 11349, wyjaśnienia oskarżonego M. W. (1) z k. 15051, wyjaśnienia oskarżonego N. z k. 12202 i nast.. – a następnie wskazał, że zarówno oskarżeni J. A., M. W. (1), jak i S. N. (1) na żadnym etapie postępowania wyjaśnień nie składali. Z tych samych powodów krytycznie ocenić należy również zaniechanie ujawnienia wyjaśnień oskarżonego A. G. (1) (k. 12204) – bowiem w warunkach art. 389 k.p.k. należy ujawnić w odpowiednim zakresie wcześniejsze wyjaśnienia również wówczas, gdy oskarżony wyjaśnia odmiennie, a ten przymiot występuje także wówczas, gdy w wyjaśnieniach oskarżonego pojawiają się inne elementy.

Na powyższy defekt postępowania trafnie zwrócili uwagę obrońcy oskarżonych M. W. (1) i S. N. (1). Co prawda obrońcy oskarżonych zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. upatrują w braku odniesienia się w uzasadnieniu do wyjaśnień oskarżonych złożonych w toku procesu – jednak stwierdzone przez Sąd Apelacyjny uchybienie ma swój początek w braku wprowadzenia w poczet materiału dowodowego wszystkich dowodów.

Mając na względzie, że czyny zarzucone oskarżonym pozostają ze sobą w ścisłym związku, w tym również w ramach działania wspólnie i w porozumieniu, stwierdzone rażąco uchybienia natury procesowej mają wpływ na trafność rozstrzygnięć zapadłych nie tylko wobec oskarżonych S. N. (1) (czyny przypisane w punktach IV, V, VII, VIII, XI, XXI, XXII wyroku), M. W. (1) (czyn przypisany w punkcie IV wyroku), J. A. (czyny przypisane w punktach IV i XIII wyroku) oraz A. G. (1) (czyny przypisane w punktach IV, V, VII, VIII, IX, X, XVIII, XX wyroku), ale także wobec oskarżonych

P. S. (czyny przypisane w punktach IV, V, XII wyroku), R. Ś. (czyny przypisane w punktach IV i IX wyroku) i A. P. (czyny przypisane w punktach XV, XVI i XIX wyroku).

W dalszej kolejności podkreślenia również wymaga, że istotne zastrzeżenia budzi treść uzasadnienia wyroku, które w wielu fragmentach uchyla się spod możliwości dokonania prawidłowej kontroli instancyjnej – co trafnie zarzucili obrońcy oskarżonych. Sąd Apelacyjny formułując zalecenia w sprawie sygn. akt II AKa 320/09 zwracał uwagę na konieczność takiego sporządzenia uzasadnienia wyroku, które wypełni wymogi określone art. 424§1 i 2 k.p.k. – w szczególności wskazując na systematyczne odniesienie się do poszczególnych zarzutów stawianych oskarżonym, powiązanie każdego przyjętego ustalenia z dowodem, z którego wynika oraz podkreślając przy tym konieczność wskazania konkretnej treści dowodu oraz z powołaniem numeru karty z której wynika.

Jest rzeczą oczywistą, że precyzyjne ustalenia Sądu muszą przekładać się na znamiona czynów przypisanych, zaś dowody z których określone ustalenie wynika muszą podlegać właściwej analizie. W szczególności w przypadku występowania sprzeczności pomiędzy dowodami, bądź też odmienności w kolejnych wyjaśnieniach oskarżonych, bądź zeznaniach świadków obowiązkiem Sądu jest odniesienie się do powyższych kwestii i wskazanie na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wymogom ustawowym nie czyni zadość sposób dokonanej przez Sąd meriti oceny zgromadzonych dowodów i to zarówno, gdy chodzi o złożone przez oskarżonych wyjaśnienia, jak i zeznania świadków. W znakomitej większości ocena wyjaśnień oskarżonych sprowadza się do wyłącznie do ogólnikowych konstatacji, że wyjaśnieniom oskarżonych A. G. (1), R. Ś. i P. S. Sąd dał wiarę jedynie w wąskim zakresie, bowiem pozostają one w sprzeczności „z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym” (str. 34 uzasadnienia), poprzestając na streszczeniu ich relacji i nie odnosząc się konkretnie do wersji przez nich prezentowanych. W odniesieniu do oskarżonego A. P. – Sąd meriti wręcz ograniczył się do przytoczenia treści jego wyjaśnień i uchylił się od jakiegokolwiek oceny treści z nich wynikających. Co znamienne i wytknięte już powyżej – faktu złożenia wyjaśnień przez oskarżonych J. A., S. N. (1) i M. W. (1) Sąd I instancji w ogóle nie dostrzegł i tym samym nie wprowadził ich w poczet materiału dowodowego – a w efekcie nie mógł odnieść się do wersji prezentowanych przez tych oskarżonych, bo tym materiałem dowodowym nie dysponował. Kolejnym jaskrawym wręcz przykładem wadliwego opracowania przez Sąd orzekający pisemnych motywów wyroku jest dokonana analiza zeznań świadka koronnego T. L. (1), a wszak jest to dowód kluczowy dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonych. Nie zasługuje na aprobatę Sądu Odwoławczego technika zastosowana przez Sąd orzekający polegająca na sumarycznym (zbiorczym) wyliczeniu kart na których znajdują się zeznania tego świadka i wskazanie, że „zeznaniom tym Sąd dał wiarę praktycznie w całości”. Sąd orzekający ocenił zeznania T. L. (1) równocześnie jako konsekwentne i wskazał, że poszczególne relacje tego świadka różnią się jedynie co do szczegółów (vide str. 35 uzasadnienia). Stwierdzić należy, że wbrew temu stanowisku prezentowanemu przez Sąd Okręgowy w zeznaniach świadka występują różnice wymagające szczegółowego odniesienia się. Jako przykład istotnych różnic należy wskazać za trafnie sformułowanymi zarzutami przez obrońców oskarżonych J. A. i M. W. (1) nie dostrzeżenie i uchylenie się przez Sąd orzekający od oceny odmienności w zeznaniach świadka koronnego odnoszących się wprost do tych oskarżonych – w szczególności odnosi się powyższe do zmiennych wskazań tego świadka co do osób noszących pseudonimy (...), (...) czy (...).

Podsumowując tą część rozważań stwierdzić stanowczo należy, że wydanie orzeczenia przez Sąd Instancji było poprzedzone rażącymi uchybieniami natury procesowej, które skutkować muszą oceną, że w sprawie doszło do rażącej niesprawiedliwości wyroku w rozumieniu art. 440 k.p.k. Zdaniem Sądu odwoławczego treść wskazanego przepisu pozwala na stwierdzenie, że nie odwołuje się on jedynie do sprawiedliwości materialnej, ale również do sprawiedliwości formalnej (proceduralnej) bez potrzeby wykazywania realnego wpływu stwierdzonego uchybienia na treść orzeczenia. „Unormowanie z art. 440 zd. 2 k.p.k. nie tylko zezwala, ale wręcz nakazuje uchylenie orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów jeżeli jego utrzymanie w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe” – vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.10.2011 roku w sprawie IV KK 191/11, LEX nr 1044053.

Mając na względzie rangę stwierdzonych i wskazanych powyżej uchybień ewentualna decyzja Sądu Apelacyjnego o utrzymaniu w mocy zaskarżonego orzeczenia byłaby rażąco niesprawiedliwa. Z tych względów Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w wymienionym zakresie i sprawę przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Równocześnie kierując się treścią art. 436 k.p.k. Sąd Apelacyjny stwierdza, że szczegółowe rozważenie wszystkich zarzutów zawartych w apelacjach obrońców oskarżonych byłoby przedwczesne.

W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd Okręgowy przeprowadzając postępowanie dowodowe winien przede wszystkim respektować zasady wynikające z art. 410 k.p.k. W pierwszym zaś rzędzie Sąd I instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe w sposób wnikliwy i staranny, odniesie się do wersji prezentowanej przez oskarżonych i dokona również dogłębnej analizy zeznań świadków – dotyczy powyższe w szczególności konieczności starannego przeprowadzenia dowodów mających kluczowe znaczenie w sprawie tj. zeznań świadka T. L. (1) i K. I.. Sąd następnie oceni wszystkie zgromadzone dowody zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, nie przekraczając granic określonych w art. 7 k.p.k. i na tej podstawie ustali stan faktyczny sprawy.

Sporządzając, zaś ewentualnie uzasadnienie wyroku, Sąd I instancji, zgodnie z regułami zawartymi w art. 424 k.p.k., przedstawi w nim, w sposób uporządkowany, jakie fakty uznał za ustalone, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego uznał jedne dowody za wiarygodne, którym wiary odmówił i dlaczego, a następnie jakie wnioski wyprowadził z dokonanych ustaleń, z wyjaśnieniem podstawy prawnej wydanego orzeczenia. Przy ewentualnym wymierzeniu kar oskarżonym, właściwie uzasadni jej wymiar, odnosząc się do przesłanek zawartych w art. 53 k.k. Ponadto w przypadku przyjęcia art. 64§1 kk w stosunku do oskarżonych P. S. oraz R. Ś. - obowiązkiem Sądu będzie wykazanie, że oskarżeni zostali skazani za przestępstwo umyślne, a następnie w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, popełnili podobne przestępstwo umyślne do tego, za które byli już wcześniej skazani.

Dodatkowo przy ewentualnym orzekaniu o przypadku korzyści majątkowej w oparciu o art. 45 k.k. Sąd meriti w sposób precyzyjny wskaże, których z czynów przepadek ten dotyczy oraz przeprowadzi w treści uzasadnienia niezbędną analizę w jaki sposób została obliczona wysokość. Co do zasad wyliczenia wysokości środka karnego z art. 45 k.k. w pełni aktualne są zalecenia jakie wydał Sąd Apelacyjny w sprawie sygn. akt II AKa 320/09 (vide str. 58-59 uzasadnienia tegoż wyroku).

Przy ustaleniach tych dotyczących zarówno stanu faktycznego, kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych oskarżonym i przypisanych w zaskarżonym wyroku, jak i wymiaru ewentualnych kar Sąd Okręgowy winien mieć na uwadze wynikający z art. 443 k.p.k. zakaz "reformationis in peius", który oznacza, iż Sąd I instancji ponownie rozpoznający sprawę nie może wydać orzeczenia surowszego od orzeczenia uchylonego. W tym zakresie zbędne jest ponowne wskazywanie co oznacza orzeczenie surowsze w rozumieniu przepisów ustawy, bowiem na ten temat aktualne są uwagi poczynione przez Sąd Apelacyjny w punkcie III niniejszego uzasadnienia, niemniej wymaga podkreślenia, że wszystkie ustalenia faktyczne jakie w sprawie niniejszej Sąd I instancji poczyni skonfrontuje z wcześniej dokonanymi, bowiem w żadnym zakresie również one nie mogą być niekorzystne dla oskarżonych. Uwaga niniejsza odnosi się w szczególności do ustaleń poczynionych w uchylonym wyroku w zakresie czynu przypisanego oskarżonym w punkcie IV wyroku w kontekście znamion czynu z §2 art. 258 k.k. Niezbędnym jest w tym miejscu również zwrócenie uwagi na to, że zakaz wynikający z art. 443 k.p.k. będzie miał zastosowanie w przypadku ewentualnego wymierzenia kary wobec oskarżonego J. A.. Sąd I instancji bowiem wymierzając temu oskarżonemu kary za przypisane czyny w punktach IV wyroku oraz XIII wyroku – jedynie w przypadku skazania za ten drugi czyn orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 (czterystu) złotych. Następnie zaś w punkcie XXIII wyroku z rażącym naruszeniem art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. orzekł o łącznej grzywnie w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 (czterystu) złotych.

Dokonując oceny prawnej czynu zarzuconego oskarżonym A. G. (1), S. N. (1), P. S. i M. W. (1) zarzuconego w pkt. II aktu oskarżenia z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 k.k. i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. – biorąc pod uwagę czas popełnienia zarzuconego oskarżonym czynu Sąd zgodnie z regułami intertemporalnymi wskazanymi w art. 4 § 1 k.k. zastosuje właściwą ustawę. Sąd w tym wypadku zwróci uwagę, że inne zachowania penalizowane były w art. 52 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2003.24.198 z późn.zm.), niż w aktualnym art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. i na gruncie wcześniejszej ustawy obrót prekursorami nie mieścił się w przepisie art. 52. Równocześnie w odniesieniu do czynu

przypisanego oskarżonemu A. P. w punkcie XVI wyroku w świetle poczynionych dotychczas przez Sąd Okręgowy ustaleń (str. 17-18 uzasadnienia) zachodzić będzie konieczność ustalenia czy J. K. będący w okresie objętym zarzutem Prezesem (...) Związku (...) był osobą pełniącą funkcję publiczną w rozumieniu art. 115§19 k.k., bowiem jest to warunek kluczowy dla ustalenia odpowiedzialności karnej tego oskarżonego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy obowiązkiem Sądu I instancji jest zastosowanie się do zaleceń Sądu Apelacyjnego – przy czym Sąd ten uwzględni również konieczność odniesienia się do argumentacji zawartej w apelacjach obrońców oskarżonych.

W wydanym orzeczeniu niezależnie od jego kształtu, Sąd Okręgowy należycie uwzględni okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść wszystkich oskarżonych, pamiętając przy tym o określonej w art. 5 §2 k.p.k. zasadzie, że tylko nie dające się usunąć wątpliwości należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonych.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa adwokackiego za obronę z urzędu oskarżonych M. W. (1), J. A. i R. Ś. ma oparcie w treści art. 29 Prawa o adwokaturze a nadto § 2 ust. 3 oraz § 14 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku, orzekając o kosztach co do czynów w których zapadło orzeczenie reformatoryjne na zasadzie art. 630 k.p.k. i art. 632 k.p.k.